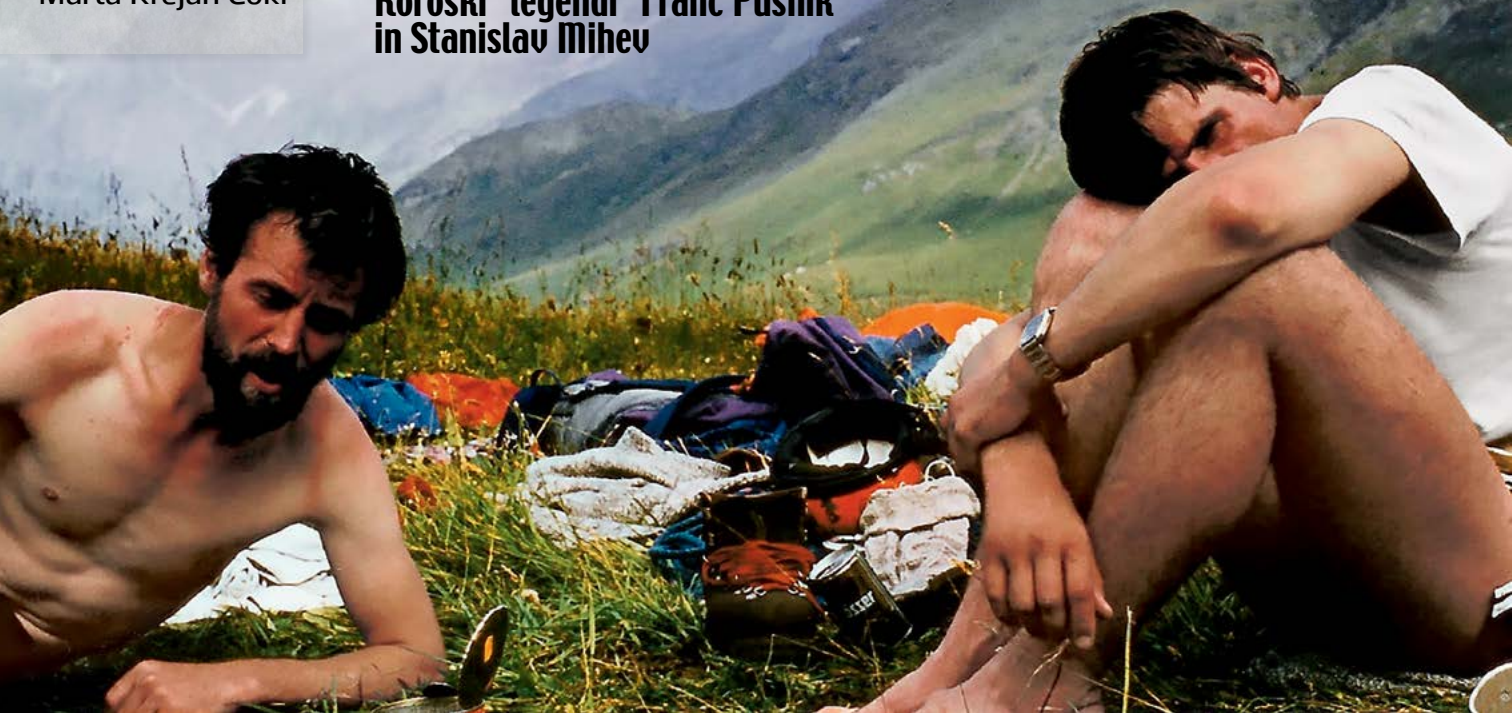

Fižola pa Miha

Marta Krejan Čokl

Koroški "legendi" Franc Pušnik
in Stanislav Mihev

Miha in Fižola po
končani odisejaji
v Eigerju
Foto Janeta
Kadrin Pušnik

Miha in Fižola, naveza, prijatelja, alpinista, ki sta v zavesti koroških in najbrž tudi drugih alpinistov neločljivo povezana. Od kdaj? Od nekdaj. Eden zgovoren, drugi molčeč. Zdaj prvi predvsem s smučmi spoznava svet, drugi raziskuje neznane stene in vojaško zgodovino, in sicer z iskanjem razbitin strmoglavljenih letal.

Skupaj sta preplezala prvenstvene smeri v Himalaji, Andih, Alpah in drugje, obiskala veliko zahtevnih sten in doživela nešteto zgodb, ki jih največkrat poslušamo ob večerih, ko se po plezanju v Raduhi zberemo na našem Grohatu. Med drugim sta 12. in 13. avgusta 1982 uspešno preplezala Klasično smer v Eigerju,¹ čeprav ju je v steni ujela nevihta. Oba sta bila člana odprave Gangapurna 1989, na vrh pa je po prvenstveni Jugoslovanski smeri splezal Mihev s soplezalcem Rokom Kolarjem.²

Spoznala sta se zelo mlada, kajne? Kaj sta si takrat mislila drug o drugem, saj sta precej različni osebi.

Miha: V mladih letih sem ga videl v osnovni šoli, kot učenca, ki je hodil v razred pred menoj. Družiti smo se začeli na začetku leta 1973, ko sva se s planinskim prijateljem Andrejem Špilerjem - Špilčem udeležila začetne alpinistične šole na Uršlji gori. Na začetku nas je bilo čez trideset udeležencev. Zaradi slabih vremen-

skih razmer in en teden trajanja šole smo ostali le štirje udeleženci. Fižola, Špilč in Branko Verbole - Branc ter jaz. Kot največji uspeh štejem to, da smo še danes prijatelji; za 45. obletnico skupne alpinistične poti smo preplezali Kratko Nemško smer. Med napornimi turami se je Fižola izkazal kot borec in pravi prijatelj.

Fižola: Z Mihom se poznavam iz osnovne šole, iz 6. ali 7. razreda. Spomnim se ga kot močnega, neustranskega fanta. Srečevali smo se na poti iz šole. Organizirani smo bili v skupine in med nami so se bile razne otroške vojne. Spomnim se, da so se ga fantje bali, bil je vztrajen in neustrašen v teh bojih.

Se je to mišljenje do danes bistveno spremenilo ali je bil prvi vtis kar pravi?

Miha: Nikoli se ni spremenilo. Dober vtis in prijateljstvo sta se le še okrepila, ko sva se še bolje spoznala med odpravo v daljno Patagonijo. Ta dogodivščina je razgalila vse dobre vezi med nama in druženje je bilo res odlično.

Fižola: Bolje sva se spoznala med začetno alpinistično šolo leta 1973 na Uršlji gori. Šola je trajala en teden med zimskimi počitnicami. Nato sva začela hoditi na skupne ture in tudi prve vzpone sva naredila skupaj. Že med prvim vzponom v Raduhi sva oba pomrznila, a nisva odnehala zahajati v gore. Miha se vztrajnost, predanost in volja držijo od mladosti do danes.

¹ Članek o plezanju je za *Koroški fužinar* (25. 4. 1983, letnik 33, številka 2, str. 42) napisal Franc Pušnik. Dostopen je na spletu: <http://www.dlib.si/stream/URN:NBN:SI:DOC-LLJ5WDLDF3f9ec9d-2514-4a09-843f-00f785ce6119/PDF>.

² Članek o odpravi je za *Planinski vestnik* leta 1990 (št. 3, str. 105) napisal Rok Kolar. Dostopen je v spletnem arhivu *Planinskega vestnika*: http://www.planinskivestnik.com/files/File/PV_1990_03.pdf.

Stanko Mihev -
Miha s sinom v
Vigredni smeri v
Peci leta 2021
Foto Davo Mihev

Franc Pušnik je
odličen turni smučar.
Arhiv Franca Pušnika

Tako dolga plezalna kariera tudi z vidika prijateljstva pri obeh terja veliko potrpežljivosti. Je bila potrpežljivost pri vama pogosto na preizkušnji, glede na to, da sta si precej različna?

Miha: Mislim, da je bila pomembna prav ta različnost. Ves čas so naju povezovali Gore, Narava in trdo delo za doseg alpinističnih ciljev (vzponi, alpinistične šole, odprave, gradnja naše sobe na Grohatsu ...).

Fižola: Midva sva se vedno dobro razumela, posebej pri plezanju; ne spomnim se, da bi bil kdaj kakšen nesporazum med nama. Vedno sva poslušala drug drugega, na odpravah, trekingih, skratka imela sva se *fajni*. To, da znaš prisluhniti drugemu, je vrlina, ki je pogoj za dolgo in iskreno prijateljstvo, pa tudi glede pogledov na svet in raznih nazorov sva si podobna. Čeprav se včasih nisva strinjala, sva spoštovala mnenje drugega.

Še posebej vaju je povezal dogodek, ki bi se za Miha skoraj končal tragično. Kaj se je zgodilo tisto zimo? Kako se spominjata dogodka?

Miha: Bila je zima leta 1977. Tedaj ni bilo toliko možnosti prevoza v gore, zato smo večino tur opravili v steni najbližje Raduhe. Tudi tisti konec tedna je bilo tako. Snežilo je celo soboto in novega snega je bilo že blizu enega metra. Bivali smo v planinski koči. Poleti smo plezali v francoskih Alpah in tam smo si kupili puhaste spalne vreče. Svojo sem hotel preskusiti v alpinističnem bivaku, narejenem nekaj deset metrov pod staro kočo, pa še denarja za spanje v novi koči nisem imel. Fižola je takrat že imel prihodke in mi je rekel, da bo on poskrbel za plačilo in da bova že

Miha in Fižola med pristopom v SV-steno Jantunriti, Andi 2004
Arhiv Franca Pušnika

pozneje poravnala stroške. Še dobro, da nisem vztrajal zunaj ... Zjutraj, nekaj minut pred šestjo, je kočica stresla. Najprej smo pomislili na potres. Ko pa smo pogledali skozi okno, smo videli, da je kočica stresel snežni plaz izpod stene Male Raduhe. Alpinistični bivač je bil pokrit s snegom in polomljen. Takrat mi je Fižola rešil življenje.

Fižola: Februarja 1977 smo za konec tedna šli na Raduho. Takratni oskrbnik Edi Drofelnik -Školčki je imel kočico med vikendi odprto. Zima je bila zelo radodarna s snegom. Kljub močnemu sneženju smo šli plezat v Vetrne police. Popoldansko vzdušje v topli kočici je bilo prijetno, le snežilo je še vedno močno. Zvečer je Miha hotel oditi spat v staro kočico oz. alpinistični bivač, da prihrani nekaj denarja. Predlagal sem mu, da ostane z nami, da mu bom prenočišče plačal jaz. Naslednje jutro se je izpod Male Raduhe utrgal ogromen snežni plaz, zasul kočico, v kateri smo spali mi, kočico, v kateri naj bi spal Miha, pa je podrl in popolnoma prekril. Zlezli smo skozi okna na severni strani kočice, štiri ure gazili do Bukovnika, nato pa pešali še v Črno.

Sta oba vedno želela biti alpinista ali sta imela tudi druge načrte?

Miha: V osnovni šoli sem hodil k tabornikom. Potem smo hodili na planinske izlete. Konec osnovne šole pa sva se s Špilčcem vpisala v alpinistično šolo. Z njim sem na začetku opravil večino vzponov. Potem pa je vse teklo po ustaljenem redu. Alpinistični vzponi in ture, vzponi v Alpah, odprave, alpinistične šole ...

Fižola: Ko sem hodil v srednjo šolo, mi je leta 1973 sošolec predlagal, da bi šla v alpinistično šolo v KAO (Koroški alpinistični odsek). Tako sem dobil prvo znanje o hribih, o plezanju in o alpinizmu. Pred tem se nisem ukvarjal s kakšnim športom, pa tudi možnosti nisem imel. Če bi imel možnost, bi verjetno treniral smučanje.

Vajina generacija je imela z vidika opreme in denarja mnogo slabše možnosti za plezanje v primerjavi z današnjo, imeli pa ste več prostora za raziskovanje, za prvenstvene smeri in po svoje zaradi načina življenja več časa. Kaj je večja prednost?

Miha: Res je, da je bilo v naših začetnih plezalnih letih z opremo drugače kot danes. Tedaj je imel celoten odsek toliko opreme, kot je ima danes en alpinist. Res smo imeli več prostega časa, vendar je bil doseg potovanja slabši. Po nekaj letih plezanja sem začel raziskovati tiste dele koroških sten, ki so jih prejšnje generacije alpinistov izpustile. Počasi sem začel v vsaki steni iskati možnosti za nove smeri. Vsako obdobje prinese pluse in minuse. V vsakem moram izbrskati najboljše.

Fižola: Ko smo začeli hoditi v gore in plezati, so bile možnosti zelo omejene; opremo sem si kupoval s štipendijo. Bila je zelo draga, dobila se je le v tujini, pa še meje so bile zelo zaprte. Ko smo imeli tabor v Chamonixu, smo celo leto zbirali denar, da smo tam potem kupili osebno in plezalno opremo. Družbeno okolje je bilo takrat naklonjeno alpinizmu, v šolah smo dobili proste dneve za tabore. Ko sem se zaposlil, sem dobil plačan izredni dopust za tabore v Dolomitih, Alpah in tudi za odpravo v Himalajo. Idej in volje za vzpone ter raziskovanje ni zmanjkalo, čeprav je bila oprema slabša in možnost obiska gora omejena zaradi prevozov.

Miha, znan si po tem, da s seboj vedno vzameš veliko opreme, tudi če smer poznaš. Zakaj?

Kot sem rekel, na začetku ni bilo veliko opreme, ko pa sem začel plezati v novih smereh, nisem hotel, da zaradi pomanjkanja opreme ne bi splezal do roba stene. Pri novih smereh nikoli ne veš točno, kaj te čaka. Potem sem se pa navadil in tako je ostalo. V alpinistični šoli so mentorji poudarjali, kaj vse je treba imeti v *ruzaku*, in to sem upošteval, čeprav sem večkrat imel preveč opreme. Večkrat pa se je tudi zgodilo, da je ta oprema prišla še kako prav. Temu, da še danes hodim v hribe z *ruzakom*, v katerem je vsa osnovna oprema, se marsikdo čudi, posebej razni obiskovalci gora, ki lovijo rekorde. V hribih lahko enostavna tura postane zahtevna oz. zgodi se lahko marsikaj nepričakovanega. Hribe spoštujem in mera previdnosti nikoli ne škoduje.

Pri mladih je to vedno večja težava, saj želijo imeti pri sebi čim manj opreme, da se lahko hitreje gibljejo, to pa je lahko zelo nevarno. Kje je meja?

Meje, kaj je nevarno in kaj ni, v resnici ni. Ne vemo vedno, česa smo sposobni in česa ne, kdaj so dobre razmere in kdaj niso. Vsa ta vprašanja so stvar posameznika in meja je težko postavljati, k temu veliko pripomorejo izkušnje in "kilometrini" v hribih. Te, recimo navidezne meje so različne, vsak si postavi svoje. Saj tudi jaz, ko grem plezat v znano in opremljeno smer, nesem manj opreme.

Gotovo se vama je kdaj zgodilo, da sta se zaradi premalo opreme znašla v težavah ...

Miha: Kolikor se jaz spomnim, ne. Saj je znano, imam vedno več kot dovolj opreme (*smeh*).

Fižola: Spomnim se septembrskega plezanja v severni steni Civette v Dolomitih. Plezal sem s pripravnikom. Nič ni šlo po načrtu, imela sva slab opis in je plezanje trajalo tri dni. Ko sva izstopila, se je vreme začelo kvariti, začelo je snežiti in za las sva se rešila. Kolega potem ni več plezal, zame pa je to bila pomembna izkušnja, ki se je srečno končala. Bilo je še več kritičnih situacij, a sem vedno imel srečo ... V severni steni Eigerja me je zadel manjši kamen, večji pa za las zgrešil.

Sta kdaj morala zaradi lastnih napak klicati gorsko reševalno službo?

Miha: To, da mi ni nikoli bilo treba poklicati na pomoč, mi je v zadovoljstvo. Seveda smo se znašli v mejnih situacijah, a smo jih vedno nekako razrešili.

Fižola: Pomoči v hribih hvala bogu nisem potreboval, vedno pa sem postavljaj varnost in previdnost na prvo mesto. Zato mi tudi kakšen vzpon in tura nista uspela. Se pa zavedam objektivnih nevarnosti, ko si ne moreš pomagati. Neko zimo smo plezali v Mrzli gori, ker sem verjel soplezalca, da pozna pot do vrha, a se je izkazalo, da to ni res. Sledil je bivač ter naslednji dan plezanje in spuščanje po vrvi ... Na srečo ni bilo treba iskati pomoči.

Kaj pa zaradi napak drugih? Sta pogosto pomagala pri reševanju plezalcev in planincev, ki so se znašli v težavah? Miha, ti si našel mrtvega človeka pod steno Pece ...

Miha: Enkrat ali dvakrat sem pomagal pri prenosu ponesrečencev, trikrat pa sem žal sodeloval pri zadnji fazi reševanja, to je tedaj, ko gornik umre. Hm, vedno je bilo pozimi. Snežne razmere je velikokrat težko predvideti, in če si ob napačnem času na napačnem prostoru, je nesreča tu. V južni steni Pece smo plezali po zasneženih žlebovih, da smo vnašali točne podatke za nov alpinistični vodnik. Ponesrečenega planinca so iskali pred že meseci, a ga niso našli. Preden sva z Danijem Golobom odšla od doma, mi je žena, ki je vedela, da bova plezala pod zavarovano potjo, rekla, da bova zagotovo našla ponesrečenca. V spodnjem delu smeri sta iz plazovine gledala del noge in roke. Smer po žlebu sva preplezala drugič in jo v spomin ponesrečenemu planincu poimenovali Škrebliinov žlih.

Fižola: V vseh teh letih je bilo kar nekaj takih primerov. Pomagal sem pri reševanju v Raduhi in Uršlji gori. Ko nas je zalotila nevihta v severni steni Triglava, smo se reševali sami.

Koliko časa je zorela ideja za prvenstveno smer v vajini mladosti? Recimo Vigredno smer v Peci, eno najbolj prepoznavnih in morda celo najlepših v tistih stenah.

Miha: Južna stene Kordeževe rame je zanimiva. Desnega dela stene so se lotile že generacije pred

nami in preplezale Koroško smer, Direktno smer ... Mi smo začeli pogledovati tudi proti levemu, strmejšemu delu stene. Zato sva najprej izbrala linijo med obema deloma stene. Nastala je Vigredna smer, ki je res najbolj obiskana. Najverjetneje tudi zato, ker ima konstantno težavnost, ni pretežka, izstop iz stene pa preseneti s prehodnim izpostavljenim mestom. V Peci so težavni večinoma izstopni raztežaji. Tudi ime je lepo in pove, kdaj se največ pleza (vigred – pomlad). Levi strmejši del smo preplezali v poznejših letih. V zadnjih letih je Grega Lačen s soplezalci opravil večinoma proste ponovitve.

Fižola: Veliko sva se družila, hodila po raznih hribovskih stezah, si ogledovala stene in kovala načrte. Tako sva hodila tudi pod Kordeževo glavo in ugledala možnost za novo smer. 12. 4. 1978 sva na osnovi ogleda preplezala prvenstveno Vigredno.

Koliko prvenstvenih plezalnih smeri sta preplezala skupaj in koliko z drugimi soplezalci?

Miha: Na začetku sva skupaj preplezala nekaj novih smeri, potem pa sem začel plezati v krajih, ki Fižolo niso ravno dišali. Rojen sem v astrološkem znamenju

Perujski Andi, Cordillera Vilcanota, vrh Pachanta, 5727 m. Miha v Titovi smeri (7.-9. 6. 1980). Foto Rok Kolar

device, pravijo, da od tam izvirata raziskovalni duh in prizemljenost. Do zdaj sem opravil nekaj deset vzponov manj kot tisoč, od tega 320 prvenstvenih. Za uspeh štejem, da smo preplezali prvenstvene smeri v celotnem Dinarskem gorstvu ob obali Jadranskega morja do skal, ki se znižujejo in izgublajo proti Albaniji. Na koncu sta mi od skupine soplezalcev, s katero raziskujem te hribe, ostala Marinka Dretnik in Marjan Turšič - Manjana. Zadnja leta plezamo v kanjonu Badnjevica pri Imotskem in v krajših stenah nad naseljem Bribir pri mestu Novi Vinodolski.

Fižola: Preplezala sva nekaj prvenstvenih smeri v Raduhi, v Veliki Babi, Peci. Z drugimi plezalci v prvenstvenih smereh nisem plezal.

Raduha je gora, ki ima med koroškimi plezalci posebno mesto. Katero smer bi si izbrala za svojo najljubšo?

Miha: V steni Male Raduhe imam tri najljubše smeri. ZZ je po težavnosti zmerna in nima kakšnega *zafrknenega* detajla. Mogoče koga preseneti, če ni navajen plezati v ozkih kaminih. Naslednja smer so Plate, ki popestrijo plezanje z dvema detajloma, tretja pa je Zagorčeva smer, v kateri smo se vsako leto preizkusili, ali smo *vplezani*. Če si preplezal Zagorčevo, si lahko mirno začel plezalno sezono.

Fižola: Moja generacija je veliko plezala v Raduhi, tudi prvi plezalni vodnik smo uredili in izdali. Takrat je bil naš odsek zelo številen in sodelovalo je več članov. Po mojem mnenju je najlepša smer Zagorčeva v Mali Raduhi.

Če bi morala izbirati med tem, kdo je boljši plezalec in kdo boljši idejni vodja plezalne naveze, kdo bi prevzel katero vlogo?

Miha: Jaz sem bil večinoma idejni vodja pri načrtovanju novih smeri.

Fižola: Kot plezalca sva si bila približno enaka, a Miha ima več vzponov. Hribom je posvetil več časa kot jaz, in to v obdobju, ko nam je alpinizem pomenil vse. Meni je bolj ustrezalo organiziranje, tudi *zrihtati* denar za odprave, npr. v Bolivijo, Himalajo (Gangapurna).

Plezala sta s celo vrsto izjemnih koroških in drugih alpinistov. Kdo je na vaju naredil največji vtis?

Miha: Rok Kolar. Bil je moj plezalni steber v pomembnem obdobju mojega plezanja. Imel sem to srečo, da sem večino časa imel stalne soplezalce. To, da poznaš soplezalca, je pomembno, saj veš, kako bo reagiral v težjih situacijah. Od soplezalk je izstopala Irena Komprij. Bila je na prvi ženski odpravi v Pamir, osvojila je Pik Komunizma, 7495 m. Andrej Gradišnik je pustil globok pečat v koroškem alpinizmu sploh. Že v zrelih letih se je po daljšem premoru vrnil v alpinizem in dosanjal, česar v mladosti nismo znali ali pa ni bilo možnosti za to. In seveda Grega Lačen, ki je koroški in tudi slovenski alpinizem dvignil na višjo raven. Z njegovo izgubo bomo zelo močno občutili, kakšen motivator je bil za predvsem za koroške plezalce.

Fižola: V letih, ko sem največ plezal, bi zagotovo izpostavil Milana Kolarja, Stanka Miheva, Roka Kolarja, Milana Vošanka in vsekakor svojo ženo Janeto Kodrin Pušnik.

Oba sta se spoprijela z izgubo najbližjih v nesreči. Kako sta prenesla tako hude dogodke?

Miha: Gore ti ogromno dajo, lahko ti pa tudi veliko vzamejo. To sem v svojem zgodnjem alpinističnem udejstvovanju občutil štirikrat. Še posebej me je pretreslo, ko sta umrla dva moja mlada soplezalca. Takrat sem bil že tako globoko v alpinizmu, da sem to izgubo čez čas nekako prebolel in plezal naprej, tudi za tiste, ki so ostali v gorah.

Miha v Bonatijevem
stebri v Druju
4.-5. 8. 1981
Foto Irena Komprij

Fižola: Pred sedmimi leti, ko se je ponesrečila Janeta, je bil to najtežji trenutek v mojem življenju. Bolečina, praznina, izguba, ne da se opisati. Bila je alpinistka, žena, prijateljica. Imel sem veliko srečo, da sva lahko združila družinsko življenje, *hobije*, v katerih sva oba uživala, jih skupaj načrtovala in tudi doživljala. Ko se mi je življenje podrlo, sem potreboval res veliko energije, da sem se pobral. Veliko te energije sem dobil skozi alpinizem, ki me je večkrat postavil pred izkušnjo, nato pa ponudil lepe trenutke. Energijo sem črpal iz hribov in lepih spominov, največ pa so mi pomagali prijatelji alpinisti. Ti lepi spomini so osnova, da še naprej počnem stvari, ki sem jih delal skoraj celo življenje.

Miha, ti imaš v zadnjih letih še en konjiček, ki si mu popolnoma predan – iskanje razbitin letal, ki so strmoglavila na naših tleh med I. in II. svetovno vojno, in izdelava katastra teh strmoglavljenih letal. Od kod ta preskok?

Za prvo letalo sem slišal pred štiridesetimi leti. Strmoglavilo naj bi v zahodnem ostenju Raduhe nad Solčavo. S sinom Davom sva raziskovala Rupnikovo linijo na Koroškem, zato je iskanje mest, kjer so strmoglavila letala, le nadaljevanje. Zadal sem si nalogo najti mesto strmogavljenja letala in vsaj en kos razbitine. Hotel sem pregledati naše gore in Koroško, zato sem najprej šel poiskat letalo, ki je strmoglavilo na pobočju Raduhe, potem pa sem začel potovati po vsem slovenskem ozemlju in sosednjih državah. Do zdaj sem našel več kot 250 območij, kjer je strmoglavilo letalo, in na vsakem vsaj en kos letala, kar ni ravno preprosto, saj razbitin skoraj ni več.

Fižola, ti si izjemen turni smučar, smučal si že na Japonskem, v Gruziji ... Kje je bilo smučanje največji izziv in kam si še želiš iti?

Zimo imam rad, uživam v zimskih dejavnostih, turno smučanje mi je res zelo pri srcu. Turne smuči sva si z Janeto nabavila med prvimi na odseku že leta 1986. Opravila sva zelo veliko lepih tur v naših hribih, v Avstriji, Dolomitih, v Alpah. Pozneje se je skupina razširila, presmučali smo Monte Rosso, Haute Rute, Smučali na Hokaidu, v gruzijskem Gudauriju, Durnitorju ... Ciljev je še veliko, koronavirus nam je prekrizal načrte za smučanje na Norveškem, tako da to še čaka.

Miha, je kaj, kar bi pri Fižolu spremenil?

Ničesar ne bi spremenil, ker potem ne bi bil Fižola, tisti, ki je včasih marsikomu trn v peti (*smeh*).

Fižola, je kaj, kar bi pri Mihu spremenil ti?

Miha jemljem takega, kot je, zato bi težko kaj spremenil. Pozna se od 16. leta in vsi se skozi življenje spreminjamo, a osnovne karakteristike nam ostanejo. Veliko sva plezala skupaj, načrtovala, izpeljala veliko akcij. Zelo *fajn* sva se ujela, ker je zelo pošten in zanesljiv, skratka lahko mu zaupam, kar sva se dogovorila, je vedno držalo. Zanj je značilno, da vse načrtuje in od svojih načrtov ne odstopa. Tako so se najine poti

zadnja leta razšle. Našel si je drugi *hobi* in hribi, plezanje ter planinski prijatelji niso več v ospredju.

Kaj bi spremenila pri svojih plezalnih karierah, če bi lahko?

Miha: Načeloma ne bi spremenil veliko, saj sem sem iz mladosti potegnil kar največ. Življenje sem si osmislil in zadovoljen sem s tem, kaj vse sem doživel. V današnjem času bi se bilo treba prilagoditi današnjim razmeram, ki jih niti pod razno ne moremo primerjati z nekdanjimi. Imeti moraš rdečo nit in pri meni bi bilo to najverjetneje raziskovanje, kot je bilo do zdaj.

Fižola: Ko se ozrem nazaj po prehojeni alpinistični poti, vidim, da sem največ plezal v prvih desetih letih. Tudi najbolj zahtevne vzpone sem preplezal takrat. Lahko bi ta zagon trajal še dlje, a prišle so še druge pomembne stvari v življenju.

Zakonca Pušnik
na trekingu v
Torres del Paine
Arhiv Franca Pušnika

Že vsa leta sta mentorja mlajšim generacijam plezalk in plezalcev. Kaj jim najprej "položita na srce", ko pridejo v alpinistično šolo?

Miha: Mladim alpinistom in plezalcem želim, da fizičnemu udejstvovanju dodajo tudi duhovni del. S tem dosežeš polnejše življenje.

Fižola: Alpinizem in plezanje sta zelo lepi dejavnosti. Zahtevata pa resnost, odgovornost, predanost in ljubezen do tega načina življenja. V gorah in pri plezanju nismo sami, zato se tam stkejo tudi prava prijateljstva in se hitro pokaže, kdo je "pravi" in kdo jemlje te stvari "z levo roko". Naša dejavnost se odvija brez gledalcev, zahteva veliko fizičnih naporov in odrekovanja. Nagrada za vsa ta lepa doživetja pa je notranji občutek veselja, zadovoljstva in lepih spominov, kar se ne da meriti z ničimer. Ugotavljam pa, da je teh vrednot pri kandidatih v alpinistični šoli vse manj, pridejo le po znanje. ●